

ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

Аліпова М.І.

студентка,

Науковий керівник: Христова Г.О.

кандидат юридичних наук, доцент, докторант,

Інститут підготовки кадрів до органів юстиції

Національного юридичного університету імені Ярослава мудрого

МОЛОДІЖНА СУБКУЛЬТУРА В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ

Ми часто бачимо людей, які у чомусь не схожі на інших. У когось на голові ірокез, хтось увесь в металі, а хтось у чорній шкірі проноситься повз нас на мотоциклі. Найчастіше це і є представники сучасних субкультур. З кожним днем субкультура набуває все більшого поширення серед підлітків. Тому необхідно знати про цю культурне явище, розуміти його та бути готовим зустрітися з представниками у реальному житті [1].

Молодіжна субкультура – соціальне угруповання, яке об'єднане тим, що кожен з його представників себе до нього зараховує. Кожен представник чи носій субкультури приймає норми, цінності, картину світу, стиль життя та інше – за зразок свого існування. Але паралельно з цим існують і зовнішні атрибути, які свідчать про приналежність до певного угруповання, як наприклад: жаргон (сленг), зачіска, одяг, зовнішній вигляд та ін. Найчастіше субкультури виникають довкола певного центру чи ініціатора, який проповідує певні новації у сфері музичних стилів, способу життя, ставлення до якихось соціальних явищ. Загалом можна виділити 5 головних характеристик молодіжних субкультур: специфічний стиль життя і поведінки; наявність власних норм, цінностей, картини світу, які відповідають вимогам певних соціальних категорій молоді; протиставлення себе решті суспільства; зовнішня атрибутика, яка має символічне значення; ініціативний центр, який генерує тексти. Сучасна наука виводить навіть певну класифікацію молодіжних субкультур. В короткому викладі їхня типологія виглядає так: романтико-ескапітські субкультури; гедоністично-розважальні; кримінальні; анархо-нігілістичні.

Хіпі міжнародний молодіжний рух, виник у 1965 році у Сан-Франциско в контексті лібералізації і демократизації традиційного суспільства, мав пацифістське забарвлення, справив істотний вплив на мистецтво, особливо на рок-музику. Занепав на початку 1970-х років. Його учасники називали себе «Поколінням квітів, Дітьми квітів, Love Generation» [4].

Панки молодіжна субкультура, покоління молодих людей на рок-естраді. Провідною інтонацією їхніх виступів став різкий протест проти будь-яких моральних і звичаєвих правил. Це відбилося насамперед на характері їх музики – панк-року. Шокував глядачів і зовнішній вигляд виконавців у їх стилі завжди присутня неохайність і недбалість) [7].

Скінхеде вихідці з робочого класу. В основному, зовнішній вигляд скінхедів можна охарактеризувати, як «черевики і підтяжки» – одні з основних елементів повсякденного стилю скінхедів. Музичні досягнення скінхедів відносяться до двох основних областей: ямайська музика; англійська музична сцена початку 1980-х [2].

Гопники представники субкультури, утвореної в результаті інфільтрації кримінальної естетики в робітниче середовище; люди, що вимагають гроші або інші цінні речі від інших людей, шахраї, грабіжники, хулігани. Зазвичай походять з малозабезпеченої сім'ї. Гопники самостверджуються, принижуючи, кривдячи, ображаючи інших людей. Типовий гопник може без будь-якої причини чіплятися до перехожих на вулиці, якщо він відчуває, що вони не можуть за себе постояти. В своєму ставленні до суспільної моралі гопники є циніками [3].

Байкери Байкер – це водій мотоцикла. Хоча не все так просто. Байкери – це саме субкультура. Для них байк – стиль життя, а не просто швидкий та зручний спосіб пересування. Серед байкерів зустрічаються релігійні люди, чимало й атеїстів. Але всіх їх об'єднує віра в одного кумира – Швидкість [6].

Геймери Геймери – це прихильники комп'ютерних ігор, які вбачають в іграх сенс свого життя. Найчастіше геймерами є підлітки. Субкультура геймерів зародилася нещодавно. З появою комп'ютерних ігор, а пізніше й Інтернету молодь стала активно спілкуватися в мережі. Очевидно, залишилося дуже мало підлітків, які жодного разу в житті не сідали за гру. А є і такі, які буквально живуть в цій віртуальній реальності. Іноді ігри негативно діють на психіку підлітків, але більшість все ж знає міру. Геймер за зовнішнім виглядом нічим не відрізняється від звичайної людини. У геймерів свій жаргон, свої клуби за інтересами [5].

Аналізувавши літературу, можливо визначити такі причини вступу підлітка до однієї з течій молодіжної субкультури: вікова потреба

підлітків і юнаків у автономізації; захист у різних його проявах: психологічному, фізичному, моральному, матеріальному; членство у групі забезпечує доступ до інформації, яку підліток не отримує в сім'ї чи школі; прагнення підлітків компенсувати недоліки спілкування, що закладені в традиційній структурі навчальних закладів [8, с. 159].

Молодіжна субкультура, як і інші культури, піддається впливу політичних і економічних чинників. Зміни молодіжної субкультури від зовнішнього політичного чинника визначаються коливанням політичних режимів правління від жорсткого до м'якого, і навпаки. При м'якому режимі правління ми можемо бачити бурхливий розвиток субкультур, в той час як при режимі жорсткої політики різке зменшення кількості неформальних молодіжних об'єднань.

Щодо залежності від економічних чинників, то коли в суспільстві панують благополуччя набуває піднесення «гуманітарна» субкультура, але як тільки починається економічний спад, швидко зростає напрямок «криміналістичних» субкультур.

Письменник і публіцист Леонід Жуховіцький запропонував три моделі відношення до «неформалів»:

1. Не відноситися ніяк, тобто просто приймати їх як факт, спокійно і з розумінням.

2. Заохочувати і стимулювати їх творчий початок, виділяючи хоч би скромні кошти на всілякі огляди, конкурси і фестивалі.

3. Вважати «неформалів» датчиками на тілі епохи, уважно вивчати їх свідчення і не ображатися на цей нестандартний інструмент пізнання.

Я більше приймаю перший варіант, оскільки лояльно відношусь до субкультур і ніколи не цікавилась ними. Але не вважаю, що вони повинні зникнути, чи їх потрібно виживати. Це певний прояв особистості і він буде існувати вічно.

Щодо основних напрямів зниження участі підлітків у молодіжних угрупованнях, то ми виділяємо такі як:

1. Створення умов для полегшення процесу адаптації індивіда в соціумі.

2. Сприяння здобуванню першої професійної освіти, подальше підвищення рівня кваліфікації.

3. Турбота про молоді сім'ї, допомога в створенні умов для благополучного сімейного життя.

4. Робота з молодими іноземцями, дітьми переселенців, подолання ворожого відношення до своїх однолітків з інших країн.

Список використаних джерел:

1. Карп'як Вадим. Молодіжні субкультури // Спілка української молоді.
2. Скінхеда // Вікіпедія.
3. Гопники // Вікіпедія.
4. Хіпі // Вікіпедія.
5. Геймери // Вікіпедія.
6. Байкери // Вікіпедія.
7. Панки // Вікіпедія.
8. Косарецкая С. В. О неформальных объединениях молодежи / С. В. Косарецкая, Н. Ю. Синягина. – М. : Владос, 2004. – 159 с.

Кіндюк Б.В.

*доктор юридичних наук, професор,
Тернопільський національний економічний університет*

КОНСТИТУЦІЯ ЗУНР У ПРОЕКТІ СТАНІСЛАВА ДНІСТРЯНСЬКОГО

Актуальність теми роботи пов'язана з кризою, яка охопила політику, економіку, соціальну сферу України, наслідком чого є фактичне невиконання багатьох положень Конституції. Це ставить під загрозу національну безпеку країни та функціонування правової системи. Виходом з такої ситуації може бути звернення до історичного досвіду, накопиченого в різні історичні періоди. Так, свої проекти конституції пропонували М. С. Грушевський, С. С. Дністрянський, М. П. Драгоманов та К. А. Левицький. Компаративний аналіз цих проектів показує, що найбільш розробленим є проект Станіслава Дністрянського (1870–1935 рр.), який був запропонований 1920 р. Цей український учений-правник і політичний діяч, дійсний член НТШ, академік Всеукраїнської академії наук (ВУАН, 1927) народився 13 листопада 1870 р. у Тернополі. Студював на правничому факультеті Віденського університету, після закінчення якого продовжив освіту в Берліні та Лейпцизі, у 1907 р. і 1911 р. обирався депутатом до австрійського парламенту. Вчений займався розробкою питань конституційного права шляхом підготовки таких праць, як: «Реформа виборчого права в Австрії» (1906 р.), «Самовизначення народів», «Статут для Галичини» (1919 р.), «Зв'язок і сполука народів» (1920 р.).

До свого обрання депутатом австрійського парламенту С. С. Дністрянський як юрист і громадський діяч брав участь у широкій суспільній